

RUTH KELLY

DE

LITERAIRE THRILLER

VILLA

Tien deelnemers, zeven dagen en
een prijs om een moord voor te doen..

Ruth Kelly

De villa

Vertaald door Hanneke van Soest

De Fontein

Proloog

De producer

Aruna, de Balearen

NU

Er knerpt gebroken glas onder mijn sneakers wanneer we naar het zwembad lopen. Boven de villa gaat de zon onder; het gouden licht waardoor het huis ooit in glorie baadde, heeft nu de kleur van dof amber.

Inspecteur Jose Carlos Sanchez tilt het blauw-witte politielint op en duikt eronderdoor. Hij houdt het voor mij omhoog, en dan zie ik de forensische handschoenen die hij draagt. Melkwit – ze wijzen me de weg naar wat er voor ons ligt. Hij blijft staan en laat zijn blik zoekend over het terrein gaan.

‘Vertel me waar alle camera’s zich bevinden, señora.’

Ondanks de zeebries is de hitte verstikkend. Hij overvalt me, en ik zweet op plaatsen waarvan ik niet wist dat ik er kon zweten.

‘Señora.’

De locaties. Ik ken ze allemaal uit mijn hoofd. Er zitten maanden van zorgvuldige planning in het ontwerpen en verbergen van de camera’s. We hebben ze zo geplaatst dat we zelfs de kleinste nuance in de gezichtsuitdrukkingen van de deelnemers konden vastleggen. Mijn tv-programma kende geen geheimen. Ik heb alles van mezelf gegeven om perfectie te creëren en het grootste entertainmentprogramma aller tijden te realiseren.

Ik wijs naar de magenta plant naast de ligstoel. ‘Kijk daar eens

in.' De bladeren zijn nu droog en verschrompeld – wat sterven dingen toch snel wanneer ze geen voeding krijgen.

We lopen er zij aan zij naartoe. Hij kijkt in de terracotta pot en knikt. Dan gebaart hij naar een van de vele agenten die de plaats delict afschermen voor de pers en ramptoeristen. Sinds het nieuws bekend is, is de locatie van de villa niet langer mijn best bewaarde geheim. Ik zie dat het rode opnamelampje van de camera niet meer knippert.

'Waar nog meer?' vraagt Sanchez.

'Daar.' Ik wijs omhoog, naar de palmboom die een schaduw over de jacuzzi werpt. 'Daar en daar.' Ik noem nog tien locaties.

'En de camera het dichtst bij het zwembad?' vraagt hij, terwijl hij me naar haar toe trekt.

Mijn maag krimpt ineen. Het is bijna zo ver. We zijn er bijna. Ik wil wegstappen, maar een morbide nieuwsgierigheid trekt me ernaartoe.

Daar is ze. Met haar gezicht plat op de hete stenen. Haar platinablond haar ligt als een aureool om haar hoofd. Er komt nog steeds bloed uit haar schedel, dat het zwembad in sijpelt. Strepen karmozijnrood lopen door het turquoise water en worden verdund tot niets, als een aquarelschilderij. Als het niet zo verontrustend was, zou het mooi zijn geweest.

'Het is voorbij,' fluister ik terwijl ik naar haar staar.

Sanchez kijkt me aan. 'Wat zei u?'

Ik sla mijn ogen op en kijk hem aan. 'Zo hoorde het niet te eindigen.'

Ik sluit mijn ogen en stel me voor hoe het wel had moeten aflopen. Vuurwerk dat aan de hemel ontploft, precies op de maat van de muziek. De kleuren worden weerspiegeld door de zee. Miljoenen kijkers die vanuit hun huiskamer juichen. De theatrale overhandiging van de cheque.

Ook al ben ik nog nooit in shock geweest, ik weet zeker dat ik dat nu wel ben. Mijn vingers en polsen tintelen. Mijn mondhoeken prikken en ik kan mijn ogen nog steeds niet van haar afhouden.

'Mevrouw Jessop, ik moet weten waar de camera zit die zich het dichtst bij het lijk bevindt.'

Lijk. Dood. Er wordt niet langer over haar gepraat alsof ze een mens met een naam is. Ze is een ding geworden dat verwerkt moet worden. Ik slik de gal weg die naar mijn keel is opgestegen.

‘Daar.’

Ik wijs in het water, naar de camera in de zijkant van het zwembad. Eindelijk wend ik mijn blik af van het gruwelijke tafereel.

Er arriveren twee mannen en een vrouw in witte forensische overalls. Ik kijk toe terwijl ze overschoenen aantrekken, hoe zij haar haar in haar capuchon stopt. Ze naderen het lijk als geesten die de doden komen ophalen. Ze dragen iets wat op een koelbox lijkt, maar ik weet dat er geen fingerfood en gekoelde wijn in zit. Zij zijn de forensisch onderzoekers die het bewijsmateriaal komen verzamelen.

Bewijsmateriaal. Misdad. De woorden zinken als stenen in mijn maag.

Een tweede witte overkapping wordt opgetrokken over de plek waar nog meer bloed is vergoten. Nu roestkleurig, schilferend in de hitte.

Er komen nog twee agenten aan met een brancard en een zwarte lijkzak.

‘Nemen ze haar mee?’ Ik draai me naar Sanchez toe. Natuurlijk nemen ze haar mee, Michelle. Hou je mond. Gebruik verdomme je hersens. Ze is dood.

Ze is de laatste deelnemer die de villa verlaat. Dat markeert echt het einde. Die gedachte bezorgt me meer paniek dan wat ook. Ik wil het niet loslaten.

‘Zodra het onderzoek is afgerond, moeten we een autopsie uitvoeren.’

‘Is haar familie ingelicht?’ vraag ik.

‘Ze zijn onderweg naar Madrid.’

Ik word misselijk bij de gedachte aan hun verdriet.

‘Hebt u me nog ergens anders voor nodig? Ik heb het druk, moet veel regelen.’

Een ramp beheersen, een reputatie redden. Er wacht een hele productiecrew op me om uitleg te krijgen over wat er nu gaat gebeuren. Ik heb een persverklaring voor te bereiden. Ik kijk

op mijn horloge. De verloren tijd wakkert mijn adrenaline aan. Mijn zenuwen prikkelen. *Aan de kant, Sanchez.* Ik draai me om om weg te lopen.

De inspecteur steekt zijn hand op. 'Ik ben bang dat u met ons mee moet naar het politiebureau.'

'Wat? Waarom?' Met een ruk draai ik mijn hoofd om. Mijn vernisje van geduld en medewerking verdwijnt. 'Ik heb u geholpen zoveel als ik kan.'

'U bent de producer van het programma.'

'Ja, ik ben de producer, maar nee, dit is niet mijn schuld.'

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Ik ben bang dat sommigen daar anders over denken, señora.'

Hij draait zich om, maakt nog een handgebaar, en twee agenten komen dichterbij. 'U moet met ons mee.'

Hij wijst dat ik naar de zwart-gouden deur moet lopen. De deur die onze deelnemers insloot.

'Kan ik uw vragen hier niet beantwoorden?' Paniek maakt zich meester van mijn stem.

'Ik ben bang van niet. Deze kant op.' De agenten gaan aan weerszijden van me staan. Hun houding verstrakt voor het geval ik me verzet.

'Onze boot ligt te wachten,' zegt Sanchez opnieuw, zijn stem nu schor van ergernis. Hij is niet gewend aan sterke persoonlijkheden zoals ik. Iemand die denkt dat wat zij doet even belangrijk is.

Onze impasse wordt doorbroken door een daverend gezoem vanboven. We kijken allemaal tegelijk omhoog en zien een onbeschofte nieuwszender die de luchtruimbeperingen schendt. De helikopter vliegt veel lager dan hij zou moeten.

Dit is een no-flyzone. Ik kan het weten, want dat is de reden dat ik deze plek heb uitgekozen. Hun camera's zijn op mij gericht. Nu ben ik degene die wordt gefilmd.

'We moeten nú vertrekken, señora Jessop.'

Ik laat me vermurwen. Sanchez loodst me weer onder het lint door, naar het volgende lint, dat de hele villa omsluit. Scherven van champagneflessen liggen op ons pad. Nog meer gebroken glas – op de bar en de tafels. Zwembadhanddoeken verspreid

over het terras. Vliegen zwermen rond rottend eten. De zilveren strengen van een feestpruik wapperen in de wind. Een plotselinge windvlaag tilt de pruik van zijn rustplaats en blaast hem ons pad op. Wat ooit oogverblindend was, doet nu denken aan de filmset van een western.

Mijn kindje. Mijn mooie creatie, die voor mijn ogen wegrot.

Ik draai me om naar Sanchez. 'Zo hoorde het niet te gaan.' Tranen wellen op. Ik blijf stokstijf staan, druk mijn hakken in de grond. 'Ik ga niet weg.'

'Señora, de boot wacht.' Alle voorkomendheid is verdwenen.

'Ik blijf hier!' Hier hoor ik thuis. Hier, in de wereld die ik heb gecreëerd, die ik heb geregisseerd. Ik kan mezelf er niet toe zetten de realiteit onder ogen te zien. Het oordeel dat me wacht.

Sanchez heeft er genoeg van. Met mij valt niet te praten. Hij gebaart dat zijn agenten me bij mijn armen moeten pakken.

I

De verslaggever

Redactiekamer *The Record*, Londen

ACHT WEKEN GELEDEN

Door mezelf vol te gooien met koffie en zoete snacks had ik de perfecte storm in mijn maag gecreëerd. Mijn maagzuur was opgestegen naar mijn keel. Ik slikte moeizaam, maar de druk om de deadline te halen en het schuldgevoel over het leed dat mijn verhaal zou veroorzaken, zaten muurvast in mijn hoofd.

Mike Baron, gepensioneerd aanvoerder van het Engelse nationale voetbalteam en geliefd in heel het land. Even beroemd om zijn spel buiten het veld als om zijn doelpunten. Vroeger stond hij bekend om zijn feesten, drinken en rokkenjagen.

Maar dat was toen. De ‘echte’ Mike kon niet méér verschillen van de Mike in de roddelpers, van zijn reputatie als macho. Loyaal, aardig, vader van twee kinderen en een toegewijde echtgenoot. Aanstaande zaterdag zou hij twintig jaar getrouwd zijn, en hij had net gehoord dat zijn vrouw terminale kanker had. Hij wilde het me niet vertellen, het ontglipte hem tijdens ons gesprek omdat hij verdrietig was en ik mensen op de een of andere manier altijd aan de praat kreeg. Dat was mijn gave, al voelde het nu niet als een superkracht.

Zijn pijn breed uitgemeten zien op de voorpagina van een tabloid zou hem kapotmaken. Dat wist ik, maar de druk om een verhaal te leveren ontnam me mijn vermogen tot redelijkheid.

Mijn telefoon ging.

‘Waar is het, Peters?’ Als we een deadline hadden, noemde hij me altijd bij mijn achternaam. ‘Ik hou de pagina voor je vast.’

Mijn blik werd door de redactiekamer getrokken, door de glazen wanden naar zijn kantoor. Mijn redacteur, Ben Foster, zat achter zijn bureau. We keken elkaar aan en er trok een rilling door me heen.

Terwijl hij mijn blik vasthield, zei hij: ‘Stuur het verdomme door. Waar wacht je op?’

Hij gooide de telefoon neer. Het was niet als vraag bedoeld.

Ik staarde naar het scherm, naar mijn primeur. De cursor knipperde ongeduldig.

Het interview met Mike had plaatsgevonden op zijn uitgestrekte landgoed buiten Londen. In plaats van zijn trofeeën te tonen had hij gepraat over wat echt belangrijk voor hem was. Hij had de tranen niet kunnen tegenhouden toen hij terugdacht aan de dag dat hij zijn vrouw voor het eerst had ontmoet. Nadat ik was opgestaan om te vertrekken, had Mike me een knuffel gegeven en me lang vastgehouden. Na het blootleggen van zijn ziel had hij troost gezocht.

Op weg naar buiten had zijn agent me tegengehouden. Hij wist dat Mike zich had opengesteld voor mij en was bang dat ik in het interview meer informatie had gekregen dan eigenlijk zou moeten. Hij had erop gestaan het verhaal te lezen voor het gedrukt zou worden. Ik had hem beloofd dat ik zou kijken wat ik kon doen, maar had hem daarbij niet in de ogen kunnen kijken. Want bij *The Record* lieten we verhalen nooit vooraf lezen.

Levens kapotmaken – daar had ik niet voor getekend toen ik bij de krant kwam werken. Ze hadden me onderzoeksjournalistiek beloofd, verhalen die een verschil maken. Campagnes die het bewustzijn vergroten. Maar op de een of andere manier was ik buitenspel gezet en moest ik celebrity’s ontmaskeren. Wie neukt wie. Smakeloze journalistiek. Het was meer ‘dingen kapotmaken’ dan ‘een verschil maken’.

Telkens wanneer ik de moed verzamelde om tegen mijn baas te zeggen dat ik het zat was, herinnerde hij me eraan dat ik nog

veel moest leren: 'Je moet jezelf bewijzen.' Hij zei dat het type verhalen waar ik op uit was later wel zou komen.

Vijf jaar later probeerde ik nog steeds te laten zien dat ik het waard was.

Telkens wanneer ik me afvroeg waarom ik niet gewoon wegging, stuitte ik op hetzelfde dilemma: wat was er verder nog voor mij?

Ik was alles kwijt.

De baan hielp me dat te vergeten. Als ik bleef rennen, als ik primeurs en deadlines bleef najagen, had ik geen ruimte om na te denken over hem en hoe mijn leven zou moeten zijn.

Er was ook nog dat andere piepkleine probleempje: geld. Sinds de breuk met mijn ex kostte het me moeite de eindjes aan elkaar te knopen, dus stoppen met werken was geen optie. Op mijn moeilijkste momenten dagdroomde ik over hoe het zou voelen de loterij te winnen, zodat ik de bladzijde kon omslaan en opnieuw kon beginnen. Wat zou ik daarvoor doen?

Je hebt altijd een keuze. Luister naar me, Laura, je kunt 'nee' zeggen, zei de stem in mijn hoofd tegen me. Toch voelde het niet als iets wat ik de rug kon toekeren. Niets voelde zo.

De telefoon ging weer. Omdat ik niet nog een rondje verbaal geweld aankon, drukte ik op 'verzenden', terwijl mijn ogen onwillekeurig dichtvielen.

Tegen halftien 's avonds hadden we de kelderbar in Soho in Londen gevuld. Ik was met mijn team, verzameld in groepjes onder de bogen van het gewelfde plafond. Colonel's was een krot. Wijnvlekken in het tafelblad, de vuile vloer verborgen onder een laag zaagsel. Lapwerk – iets wat we heel goed kenden van de krant.

Jamie, een van de nieuwsreporters, verscheen met nog een fles goedkope rioja en vulde mijn glas bij voordat ik nee kon zeggen. Ik zou het toch niet hebben afgeslagen; sinds ik mijn primeur afhad, snakte ik naar wijn, liefst meerdere glazen. Ik wilde genieten van het goddelijke vermogen van alcohol om vergetelheid te brengen.

'Hé, ik ook!' Sarah van de celeb-redactie kwam met een leeg glas de duisternis uit. We schonken het vol, toostten en zeiden

‘proost’ op het einde van weer een zware dag.

‘Denk je dat we dit kunnen declareren?’ Jamie liet zijn blik over het bonnetje gaan. ‘Ik ben van plan stomdronken te worden.’

Zo ging het altijd bij Colonel’s. Toen Sarah begon te zeuren over een van de andere verslaggevers, dwaalden mijn gedachten af. Hun gesprek werd overstemd door het geroffel van voeten van boven, door de playlist met waardeloze jarennegentigmuziek van de bar, maar vooral door mijn jaloeerse gedachten.

Ik hield hem al de hele avond in de gaten terwijl hij zich door de groep heen werkte. Ik zag het bier over zijn glas klotsen, zo hard moest hij om haar lachen. Kate, de nieuwe journalist, had zijn aandacht getrokken. Ik probeerde verschillende keren zijn blik te vangen, maar hij werd omringd door bewonderaars en had het te druk met zijn verhalen over zijn tijd als beginnend verslaggever.

In het slechte licht en na een viertal glazen wijn vond ik hem iets weghebben van George Clooney. Grijs haar, grijzende stoppels. Hoekige kaken. Hoewel hij zeventien jaar ouder was en niet mijn gebruikelijke type, voelde ik me om de een of andere reden tot hem aangetrokken. Misschien kwam het door zijn rijkdom aan ervaring en kennis. Een soort mentor. Dat oude cliché. Ik snoof in mezelf. De wijn begon te werken.

Ik was het zat me onzichtbaar te voelen. Ik liep weg bij de groep en negeerde de ‘ts ts’-geluiden en moeilijke gezichten terwijl ik me een weg baande door de massa mensen die allemaal in de City werkten. Met elke stap die ik zette, voelde ik me lichter worden. Dat zei eigenlijk alles, en toch bleef ik negeren wat mijn lijf me vertelde. Ik vertrouwde mijn intuïtie allang niet meer.

Ineens voelde ik zijn hand in mijn rug.

‘Waar ga je heen?’ vroeg hij met de lage stem die hij alleen bij mij gebruikte.

Dat dacht ik tenminste, tot ik vanavond zag hoe hij Kate probeerde te versieren.

‘Naar het toilet!’ zei ik verontwaardigd. De alcohol verraadde mijn jaloezie.

‘Zonder mij?’

Er trok een wrange glimlach over zijn gezicht, waardoor de

herinnering aan de archiefkamer opvlamde. Vorige week in zijn lunchpauze, met de geur van oude kranten en de zoemende elektriciteit toen hij tegen de deur seks met me had. Ondanks mijn woede kon ik de tinteling die zich over mijn huid verspreidde niet bedwingen.

Voor ik het wist, lag zijn hand om mijn middel en leidde hij me het invalidentoilet binnen.

Er was niets sexy's aan het kleine bedompte hok. De geur van uitwerpselen en braaksel hing om ons heen. Boven ons hoofd knipperde een genadeloos fel licht. Ik greep me vast aan de gehandicaptenstang om overeind te blijven, terwijl hij van achteren aan mijn panty trok.

Telkens wanneer ik mijn benen probeerde te spreiden, werden ze weer naar elkaar toe getrokken. Ik schopte mijn rechterschoen uit en struikelde toen ik een been uit mijn panty liet glijden. Met een hand om mijn middel trok hij me weer overeind.

Het was allemaal zo dringend, onder tijdsdruk, net als het leven in de redactiekamer. Zijn adem, warm in mijn oor. Hij was ruw, maar de pijn gaf me het gevoel dat ik leefde. Geluiden van de bar drongen door de deur naar binnen, terwijl mijn temperatuur bij elke stoot opliep. Mijn knokkels werden wit, zo stevig had ik de stang vast.

Binnen enkele minuten was het voorbij. Nog voor ik me had omgedraaid, had hij zijn broek al dichtgeritst. Ik haastte me om hem bij te houden – een snelle veeg met toiletpapier voordat ik mijn slipje omhoogtrok. Ik draaide mijn panty op zijn plaats en trok mijn rok tot aan mijn knieën omlaag. Toen keek ik hem aan.

Hij haakte zijn vinger onder mijn kin en duwde die omhoog naar zijn mond.

'Je windt me nog steeds op.'

Hij zei het als een felicitatie tussen dronken kussen door. Ik was nog steeds duizelig, zo abrupt was het geweest.

'Ik zie je buiten.' Hij haalde de deur van het slot, checkte of de kust veilig was en vertrok.

Ik voelde me high en volkomen leeg tegelijk. Het hielp niet dat ik al uren niet meer had gegeten. Ik had het gebruikelijke gedaan,

zelfzorg op een laag pitje gezet. Ik viel tegen de muur en drukte me ertegenaan terwijl ik mijn schoen weer aantrok.

Ik kon mezelf er niet toe zetten in de spiegel te kijken, bang voor de schaamte en het schuldgevoel die ik in mijn spiegelbeeld zou zien. In plaats daarvan ging ik het strijdtoneel weer in, als een postduif terug naar de groep. Blij dat de alcohol het rauwe gevoel tussen mijn benen verdoofde.

‘Waar zat je?’ vroeg Jamie, die me een shot van iets donkers overhandigde wat mierzoet rook. Ik nam het aan en sloeg het achterover. ‘Je ziet er...’ Hij kapte zijn belediging af. In plaats daarvan maakte hij een borstelbeweging. Hitte steeg naar mijn wangen toen ik mijn sekshaar gladstreek.

Niemand in de redactiekamer had enig idee wat er echt aan de hand was. Het was ons geheimpje.

‘Laura.’ Zijn stem klonk boven het geroezemoes uit. Zijn toon was veel resoluter dan een paar minuten eerder. Ik draaide me om naar mijn baas. ‘Hier.’

Ben zat aan een tafel tegenover Mark Cush, de hoofdredacteur van de krant, die ons alleen bij speciale gelegenheden verblijdde met zijn aanwezigheid.

Plotseling voelde ik me belangrijk. Ik was uitverkoren. Ík. Ik stelde me voor dat alle andere journalisten het hadden gezien en jaloers waren.

Ik trok mijn schouders naar achteren, hief mijn hoofd en liep naar hen toe alsof ik over een catwalk paradeerde.

‘Goed werk vandaag, Laura,’ zei Mark om me te feliciteren.

Ik veegde mijn haar uit mijn ogen en probeerde nuchter te lijken terwijl ik me op de vrije plek liet zakken.

‘Je bent een sprankelende aanwinst voor het team.’

‘O, dat weet ik niet hoor. Toch bedankt.’ Ik voelde me eerder dof zilver.

Ben en Mark keken elkaar in de ogen. ‘We denken dat je talent hebt, maar...’ – hij liet een korte stilte vallen – ‘...je kunt meer bereiken.’

Als hij daarmee bedoelde dat ik nog meer mensen kon vernieuwen, wilde ik dat niet. Ik wendde me tot Ben en wilde dat

hij me een van die blikken toewierp waaruit bleek dat hij om me gaf. Uit niets aan zijn gezichtsuitdrukking bleek dat we zojuist intiem waren geweest. Hij bracht zijn bierglas naar zijn mond. Zijn trouwring ving het licht van het spotje boven de tafel.

‘Ik heb een klus die je leuk gaat vinden,’ zei hij in plaats daarvan.

Ik zette me schrap. ‘Oké.’

‘Je hebt een auditie voor *De villa*.’

‘*De villa*?’

‘Een nieuw datingprogramma. Reality-tv.’

Hij wachtte op mijn reactie.

‘Heb je de geruchten niet meegekregen?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Waar heb je gezeten, Peters? Gaat bij gouden tegels op Instagram geen belletje rinkelen? Met een silhouet van een palmboom? Afgelopen dinsdag om middernacht postten duizenden influencers er tegelijk over. Het heeft al een soort cultstatus. Modellen, celebs, ze doen allemaal mee.’

Hij pakte zijn telefoon van de tafel en begon te scrollen. ‘Klik op de tegel en je krijgt dit.’ Hij draaide zijn telefoon om.

Een glanzende, zonovergoten afbeelding vulde het scherm. Een groep mooie mensen op een strand die champagne dronken, dansten en de tijd van hun leven hadden.

Ik keek weg.

‘Alles heeft een zweem van geheimzinnigheid. Er is geen officieel persbericht, alleen mond-tot-mondreclame en een gelikte campagne op social media.’ Ben keek weer op zijn telefoon en schraapte zijn keel. ‘Maar dit is wat de mensen zeggen: *Eén week lang woont een groep sexy singles in een luxe villa in het paradijs in de hoop hun ideale type te ontmoeten, een koppel te worden en het publiek ervan te overtuigen dat ze de ware hebben gevonden om de geldprijs van vijftigduizend pond te winnen.*’

Met een glimlach op zijn gezicht las hij het volgende stukje voor. ‘*Aangezien onze deelnemers weinig tijd hebben, is de vraag hoe ver ze zullen gaan om te winnen.* Maar ze beloven heel juicy: een unieke vip-ervaring voor de kijkers.’ Met glinsterende ogen keek hij me weer aan. ‘Wat zou dat kunnen betekenen?’

Waar raakte Ben zo enthousiast over? *De villa* klonk saai. Weer een trashy datingprogramma met inhoudsloze twintigers in bikini. Geestdodend geklets bij het zwembad. Ik kon niets saaiers bedenken. En de prijs was niet eens zo groot. Wat betreft de kansen om liefde te vinden in zo'n programma – ha! Relaties waren sowieso tijdsverspilling. Ik zou me nooit meer laten kwetsen.

Ergens in het geroezemoes van de pub hoorde ik de stem van mijn moeder. 'Het was een scheiding, het is niet dat er iemand gestorven is!' Waarom had het dan zo'n enorme smet op mijn leven achtergelaten?

'Gebracht als hét entertainment van de zomer,' vervolgde Ben. 'Gefilmd op een geheime locatie...'

De breuk was zo abrupt geweest dat ik alles in twijfel had getrokken. Waarom? Hoe? Was er iemand anders? Mijn gedachten waren zo ver van de werkelijkheid afgedwaald dat ik op een gegeven moment dacht dat ik gek was geworden. In plaats van verder te gaan had ik mezelf de afgelopen drie jaar de schuld gegeven en geprobeerd iets aan mijn gebreken – de reden van zijn vertrek – te doen. Misschien was dat ook waarom ik deze baan niet had opgegeven. Om hem te bewijzen dat ik capabel ben. Dat ik níét waardeloos ben. Maar waarom hoor ik Bens woorden dan niet? Ze willen nog steeds niet doordringen.

'Laura, luister je wel?' Ben fronste zijn wenkbrauwen. 'Hoe dan ook, meer weten we voorlopig nog niet.'

Een afgezaagd format. Dalende kijkcijfers. Keek er eigenlijk nog wel iemand naar zulke programma's?

Wat de 'luke villa' betrof, die had meer weg van een dierentuin. Zo'n plek waar geheimen werden losgepeuterd. Perfect roddelvoer. Hoewel de rioja mijn zintuigen had afgestompt, drong eindelijk tot me door wat ze hadden gedaan.

'Wacht, een auditie? Jullie hebben me opgegeven voor dat programma?' Ik keek tussen hen heen en weer. 'Zonder het eerst aan mij te vragen?'

'We zijn van plan geschiedenis te schrijven, de eerste krant te zijn die er een journalist binnen krijgt. Om uit te zoeken wat er echt gebeurt bij die programma's. Zijn ze nep? Zijn ze gescript?'

Zijn de deelnemers echt single? We willen leugens aan het licht brengen. Laten we de schijnvertoning ontmaskeren.'

Het snelle vragenvuur maakte me duizelig. Toen ik niet antwoordde, zuchtte hij opnieuw.

'Besef je wel hoe moeilijk het was om je in het programma te krijgen?' Hij keek opzij naar Cush. 'Ons fototeam en ons grafische team zijn urenlang bezig geweest je foto's te bewerken.'

Ik knipperde met mijn ogen.

Hij gaf me zijn telefoon weer.

'We hebben deze ingestuurd. Zijn ze niet geweldig?'

Hij had mijn Facebookfoto's op zijn telefoon staan, alleen stond er nu een zwaar gefotoshopte versie van mij op. Dunner, met een perfect gebruinde huid en platinablond haar. Ze hadden me zelfs op een strand in de Caraïben neergezet.

Mijn hoofd tolde. Dat konden ze toch niet menen?

'We maken ook een account voor je op Instagram en TikTok. Onder je nieuwe naam uiteraard. Ze mogen niet weten dat je voor ons werkt.'

'Nieuwe naam?'

'Ik dacht dat je blij zou zijn. Je zanjkt er altijd over dat ik je niet op de goede verhalen afstuur.'

Ik werd nijdig, want ik besefte ineens dat hij me tegenover de hoofdredacteur voor schut zette.

'Ik klaag niet.' Maar mijn stem was gekrompen tot iets kleins.

'Dat doe je wel.' Hij wisselde een blik met Cush. 'Veel meer dan je zou moeten doen.'

Rot toch op.

'Dit wordt je grote doorbraak, Peters. We hebben dit verhaal nodig,' zei Ben krachtadiger. 'Ik vertrouw dit aan jou toe. Laat zien wat je in huis hebt. Ik weet zeker dat je ze bij de auditie voor je zult winnen.'

De auditie. Bij de gedachte daaraan versnelde mijn hartslag. Het idee om mijn kleren uit te trekken voor een of andere schoonheidswedstrijd vervulde me met angst. Mijn lichaam was niet wat ze op de foto's beloofden. Ik ben niet wie ze denken dat ik ben. Als ze wisten hoe ik echt was, hadden ze me nooit opgegeven.

‘Waarom ik?’

Eindelijk zei Cush iets. ‘Omdat jij de enige op kantoor bent die een kans maakt erin te komen. Je bent jong, slank en mooi.’ Hij wierp een blik op Ben. ‘Mag ik dat wel zeggen?’ Ze lachten allebei.

‘Je zult je uiterlijk moeten aanpassen aan onze foto’s,’ zei Ben. ‘En je hebt een nieuwe identiteit nodig.’

Mijn adem stokte even. Was dat wel legaal?

‘Een vals paspoort, bedoel je?’

‘Laat dat maar aan ons over. Concentreer jij je op je vermomming.’

‘Maar ik...’ Mijn woorden stierven weg. ‘Hoe lang heb ik nog?’

‘De auditie is maandag.’

Maandag! Dan had ik alleen het weekend om me voor te bereiden. Er moest een manier zijn om te weigeren, maar nu Mark Cush me recht aankeek in de veronderstelling dat ik het team niet zou teleurstellen, ontbrak me de kracht om erover na te denken.

Voor het eerst sinds het begin van ons gesprek verzachtte Bens blik.

‘Blondje.’ Hij grijnsde.

‘Wat?’ Met gefronste wenkbrauwen keek ik hem aan.

Er keerde een vleugje lust in zijn ogen terug. ‘Je zult er geweldig uitzien als blondine.’

Eerste druk juni 2023

Oorspronkelijke titel *The Villa*

Oorspronkelijke uitgever Pan Books, een imprint van Pan Macmillan, Londen

Copyright © 2023 Ruth Kelly

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hanneke van Soest

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagbeeld © Trevillion

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6273 2

ISBN e-book 978 90 261 6274 9

ISBN luisterboek 978 90 261 6275 6

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudig en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.